

**critică și
cronică:**

Petru Ilie Birău
Valeriu Butulescu
Eugen Evu
Alex Gregora
Monalise Hihn
Lucia Pătrașcu
Ștefan I. Stăiculescu
Gheorghe A. Stroia
Ion Trancău

proză:

Florin Arpezeanu
Valeria Certăzeanu-Zorilă
Dorina Cioplea
Aurelia Corbeanu
Daniel Popa
Lazăr Popescu

eseuri

și studii:

Mircea Băduț
Nicolae Dragoș
Antigona Grecu
Gheorghe Grigurcu
Neculai Mazăre
Ion Popescu-Brădiceni
Viorica Răduță
Miron Scorobete

poezie:

Mihai Amaradia
Mircea Arjuna
Ovidiu Băjan
Dana Ștefania Brașoavă
Ionuț Caragea
Ion Căpruciu
Ion Sabin Cerna
Ion Chichere
Raul Constantinescu
Dumitru Dănău
Sabin Firiza
Dumitru Hurubă
Constantin Marafet
Alensis De Nobilis
Vasile Ponea
Daniel Radu
Paula Romanescu
I.D. SICORE
Victor Știr
Mircea Tutunaru

**restituiri
și evocări:**

Nichifor Crainic
Ion Mocioi
Tudor Voinea

Reportaj:

Eli Gâlcescu

cugetări:

Andreea Bianca Lăutaru
Niculescu Petrița
Florin Smarandache

Poveste de iarnă

Paula Romanescu

*Pentru a căta oară
își pune iarna salbe
și globuri rotitoare
c-o stea în vârf de brad,
când în adânc de ceruri
aceleași stele ard
iar pre pământ e clinchet
de clopoței – flori dalbe?*

*Cât alb! Peste grădina
risipă de tăcere.
Într-un vacarm de liniști
aud crescând Cuvântul
pe fila fără pată –
Mesia de lumină.
Întunecimea toată
se pierde ca și cum
nu ar fi fost nicicând.
O rază (ori un cânt?)
mi-arată
neînțeleptă cale
cu „n-a fost niciodată
un mai statornic drum...”
Să plec? Acum?! Acum?!...*

traduceri:

Nicolae Dragoș

grafică:

Adina Romanescu

Tripla aniversare

Anii 2015 și 2016 (ne) oferă ocazia unei triple aniversări, primul, evocând un secol și jumătate de la apariția revistei *Familia*, iar al doilea, de la debutul eminescian în paginile acesteia.

Revista *Familia* a sărbătorit în zilele de 25 și 26 iunie 2015 evenimentul publicistic, la nivel național. Animatorii de azi l-au omagiat pe Iosif Vulcan, fondatorul, cel care i-a schimbat numele adolescentului Eminovici în Mihai Eminescu, și pe cei care i-au

Editorial de Ion Trancău
menținut prin timp sincopata-i
viabilitate.

Aritmetic, cu un plus de acuratețe istorico-literară, revista *Familia* se află la a șasea serie, dacă o socotim și pe aceea postdecembristă, din fericire nesincopată: seria Iosif Vulcan, 1865 – 1906 ; seriile M.G.Samarineanu, 1926-1929; 1936-1940; 1941-1944; seria Alexandru Andrițoiu, 1965-1989, și seria Ioan Moldovan, după 1990, postdecembristă.

(continuare în pag. 5)

**Redacția Revistei Caietele COLUMNNA urează tuturor
colaboratorilor și cititorilor săi, un sincer
La Mulți Ani cu Sănătate!**

Aforisme și poeme

Ionuț Caragea

*

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

*

Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

*

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

*

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

*

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

*

Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

*

Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii cu excepția poetului.

*

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

*

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

*

Dragostea este o intersecție cu sens giratoriu. Te-nvârți în jurul aceleiași inimi până rămâi fără lacrimi.

*

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

*

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

*

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

*

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

*

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

*

Câteodată mă rog la Dumnezeu să primesc un *e-mail* cu locurile în care pot descoperi Fericirea.

*

În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victima lor.

*

Timputui nu-i tremură nici odată mâinile. Își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa.

*

Viața – spitalul în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflete.

*

Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

*

Sângele – singurul șarpe înțelept, căruia îi place căldura sufletească.

*

Suntem captivi într-un spectacol interzis muritorilor, iar umbrele, sufleuri ai neantului, ne șoptesc în continuare rugăciunile.

*

Visele sunt doar niște mone-de de schimb aruncate de zei în palmele cerșetorilor mutilați de amintiri.

*

Timput nu-i decât un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

*

Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

*

Crucile – pansamentele de pe fața pământului.

*

Zilele negre, nopțile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

*

Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
 în moalele capului
 exact atunci când sperii să prinzi pasărea-n zbor
 alteori îți înfige ghearele-n ochi
 și-ți ciopârțește ficatul
 vezi tu
 în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
 așa că mai bine stai cu capu-n pământ
 și le privești doar umbrele
 rotindu-se-n jurul tău
 ca într-o horă
 a morții

Îmblânzirea morții

să vină cineva să îmblânzească moartea
 animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
 să poarte botniță
 să fie hrănită la ore fixe
 cu fire de păr și cu unghii
 cu tot ceea ce este lipsit
 de gustul delicios al decadentei
 să se așeze și ea la comanda culcat
 fără să mârâie, cu trupul țeapăn
 și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
 să-i taie aripile din carne
 să o învețe ce înseamnă pasul
 și cât de greu se învață
 să ciugulească din palmă firimituri
 și să se urce cu ciocul și ghearele
 până la înălțimea
 unei ridicături de umeri...

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
 și ieși mereu la suprafață
 cu peștele alunecos
 în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
 enigmatic messenger al cuvântului
 cine sunt eu
 dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
 creaturi ale fluviului sânge
 îmi caut amintirile
 epave pe fundul mărilor
 interioare

Mă predau cerului

culcat la pământ
 cu brațele-ntinse
 mă predau cerului

acolo sus
 o pasăre se rotește-n cercuri largi
 desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
 înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
 cu brațele-ntinse
 să mă predau ochilor ei

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
 știi și totuși te pierzi în mulțime
 mergi lovindu-i cu umerii
 pe toți ceilalți
 și nimeni nu-și ridică
 perechea ascunsă de aripi
 poate că lumea este toată a ta
 a celui rătăcit printre oameni
 și cine să zboare
 și cine știe calea
 spre marea singurătate a zborului?